

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1906.

Leto VII.

Pomladi v pozdrav.

Pomladanskemu solncu.

Zašumele so vesele pomladanske sapice; solnce smelo goram vzelo je snežene kapice.	Solnčni žarki zimi-starki plašč ledeni vzeli so, ptički hladno pesem zadnjo ji v slovo zapeli so.	Č življenju in vstajenju sanjajo že gozdi vsi. Sveti, sveti, solnce, neti radost pomladanskih dni!
---	--	---

Starčkova pesem.

Za gorami, za vodami daljnimi zlatožarna, nepovratna pomlad spi . . . Mehke sape lice cvetno ji nalahno božajo,	najsladkejši jo duhovi cvetnih polj obkrožajo. A nikdar več ne povrne pomlad ta se k nam nazaj; enkrat le je zacvetela —	usahnila v vekomaj . . . V srcu cvela ta je pomlad, v srcu mladem brez skrbi — a zašla je z zlato srečo mladih, nepozabnih dni . . .
--	--	--

Hej, na prosto!

Hej, na prosto, na polje, urno cesto pod nogé! Kot vojniki, konjeniki mali, srednji	in veliki v četo vsi zberimo se, moško vsi držimo se. Pike-poke kot mlatiči vsi naenkrat	se fantiči ceste dotikujejo, noge spet dvigujejo. Le debeli, mali Tonček in okrogel
---	---	--

kot bonbonček
ne prestavlja nog nič prav.
kot da bil bi vrtoglav.

V prednjega se
zaletuje,
zadnjega spet

nadleguje,
a najhujši ga kalop
zvrne kakor veter snop . . .

Zima in pomlad.

Reke zašumele so,
oživele trate,
ptički nam naznanjajo
čas pomladi zlate.

Kot da sanje plavajo
na zemljo ponoči,
vrti zašepčejo
nam o svoji moči.

Mrtvo in osamljeno
je pozimi drevje,
pesem o pomladi nam
zdaj šumi vejevje.

O cvetovih nam šumi
in sadovih zlatih,
ko v deželo prihit
jésen, rok bogatih.

Pod drevesi golimi
stari mož koraka,
mladih se spominja dni
in bolestno plaka . . .

Borisov.

Mraz.

Cin, cin, cin . . . Po belem snegu
radostno sani drčé,
konjič hrska in rezgeče,
režek mraz po polju gre.

Rezek mraz, ej, starec sivi,
v topli kožuh je zavil,
v dolgih škornjih gre po polju,
s toplo kučmo je pokrit.

Na sani pa tiho sede
prav tik mene tisti čas,
jaz pa tožim, bridko tožim,
da mi mraz je — hu-ú! — mraz! . . .

Sokolov.

Misli potujejo.

Spe oblak na topli jug,
ptiček drobní mu je drug.
Trefji jaz bi z njima šel,
ko peruti bi imel . . .

Vzame drobno ptičko val,
veter je oblak razgnal:
Misli, želje črez morjé
spo in nič se ne zrosé.

Vendar misli, vzdih srca,
poč dobe si črez morjá —
Spo veselo, ni jim mar,
ko gre črez morjé vihar.

Spo v daljavo, kjer drevo
nudi ti oranž zlato.
Jaz jih vzamem, grem domov
skoz vihar in šum valov!

Fran Žgur.